

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba** y **Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

L' HOME DE LA PÓ.

'altra vegada l' hi ván treure *mónstruo*.

Un mónstruo de fortuna, jefe de un partit disciplinat, doctor en gramática parda y árbitre de la nació.

Pero avuy ha degenerat.

Avuy de mónstruo no conserva sinó la fesomia.

Avuy es l' home de la pó.

¡Vaya un encàrrech més trist! Destinát á fer la pó á tothom. De sabi descendir á xulo. Tenir que colocalse davant de la porta de la lley ab lo xavo sobre 'ls polsos, lo barret de gayrell, las mans á la cintura, ab un ull á Sant Pere y l' altre á Sant Pau, exclamant com lo gitano andalús del quènto:

—¡Por aqui no pasa Dios!

* *

¿No han llegit los discursos que ha fet ultimament? No 'ls anima sinó una idea, una preocupació, un pensament únich, la idea de fer la pó.

Lo mateix davant dels diputats que davant dels senadors, que davant del país en lo discurs del trono, ha desarrollat per tot lo mateix tema: destruir als republicans, esparverar al país.

Aniquilar als republicans de totas maneras, costi lo que costi. Insultarlos, mo' estarlos, escarnirlos, punxarlos fins á ferlos perdre 'ls estreps: primer declararlos ilegals, negarlos l' us dels medis que la lley prescriu, després estar bèn previngut per quan l' indignació 'ls tregui de tino, y per ultim aixafarlos sense pietat ni misericordia.

¡Magnífich plan! Sobre tot molt pacífich, molt leal, molt tranquilisador.

Al país l' hi ha dit:—Es precis que t' acostumis á aquest malestar que t' atormenta, qu' entorpeix los teus negocis, que t' fá viure ab l' ánima á las dents. Espanya pateix una enfermedad endémica; pero aqui estich jo que vigilo.

¡Ah! Si aquest representant del ordre conservador fos capás de parlar ab lo cor á la mà, hauria de dir:

—Aquest malestar que reyna per tot arreu, es fill de la méva política; aquesta intranquilidat que preocupa tots los ánimos, jo la promoch; aquesta agitació que ompla l' atmósfera, jo la desencadeno. Jo apilo la pólvora escampada perque la mina exploti: jo exaspero als més pacífichs, insulto als més calmosos y dono la rahó als més acalorats. Jo soch l' home de la pó.

* *

l' home de la pó

Realment tal vegada ho es més de lo que 's pensa. Pero no l' home que fá la pó; sinó l' home que la té.

Si la fá, es per dissimular la qu' ell sent, que no es poca:

—Espantant á tothom no s' adonarán de que jo estich més espantat que tots. Si crido més que 'ls altres, me tindrán per més valent que ningú.

Fá com aquell altre pinxo del quènto, que colocat d' espatllas á una cantonada, deya:

—Aqui hi ha un home per un altre home: qui vulga res que vinga.

Un de la confraria al sentir aquestas baladronadas, vá donarli un cop de má á l' espatlla, dihentli:

—Apa guapo, aquí 'm tens.

Y ell, sense ferne cas, y posantse al seu costat, continuava dihent:

—Aqui hi ha dos homes per altres dos homes: qui vulgui res que ho diga.

Género anda 'us pur. Dels tipos per l' istil no hi ha que ferne cas.

Son valents que no valen ni una pipada de tabaco.

Verdaderament, bèn considerat, t' ell molta més rabó que nosaltres per tenir pó.

Nosaltres al cap-de-vall ¿perqué hem de tenirla?

¿Per unas quantas paraulas més ó menos gruixudas? No val la pena. Ell gastará saliva y paciencia.

¿Tracta de passar á vias de fet? ¿Vol cometre alguna barrabassada? Que comensi.

Sempre demostrará que dintre de l' Espanya monárquica la tranquilidat es impossible: que en plé siglo XIX s' ha restaurat una especie de inquisició política, per mortificar als homes de ideas independents que s' interessan pels progressos de la seva patria.

La injusticia engendra la perdicó dels: que l' emplean. Totas las causas perseguidas injustament acaban per triunfar. ¿Y s' ha cregut per ventura l' home de la pó qu' ell serà una escepció de la regla?

Altres motius de pó t' encare l' home que no pot veure'ns ni en pintura.

Los progressos materials ván civilisat als pobles; las preocupacions ván desapareixent de dia en dia: 'l carril y 'l telégrafo posan á las naciones en comunicació rápida y segura: hi ha entre ellas un gran comers de ideas, y totas las argucias del mon son impotents per confondre la veritat que salta á la vista.

Aixó vol dir que darrera dels Pirinéus, á la vista d' Espanya y del mon enter, existeix una gran nació que viu próspera, feis y respectada, després de quinze anys de practicar las ideas democráticas y republicanas.

Fransa s' ha donat quinze anys de pau, sense necessitat d' homes de la pó, ni altrás endergas per l' istil.

La Fransa republicana desprecia als monárquichs que conspiran y 's debaten en l' impotencia. La Fransa republicana no sols estableix la pau interior, sinó que porta las sevas armas civilisadoras á las llunyanas comarcas del Tonkin, assegura la seva preponderancia á Túnez, y més afortunada y més cauta que la mateixa Inglaterra, recobra l' importancia que un dia vá tenir en lo concert de las naciones, basantla avuy no en la forsa bruta de un déspota, sinó en la forsa d' atracció de las ideas.

Quan l' home de la pó haja fet pel seu país la décima

part de lo que 'ls governs republicans han fet per Fransa, podrá escupir pel ullal, insultar á las ideas distintas de las sevas y exclamar:

—Por aqui no pasa Dios.

Are, millor será que tanqui la teya y que s' amagui sota 'l lit.

L' home de la pó 's posa en ridicul.

P. K.

ER frescura la de 'n Romero Robledo. Se discuteixen las actas y ell fá tot lo gasto.

Allá 'n sentirán de xuladas y de gracias y de sandunga.

Pero de tant en tant li fan menjar castanyas.

En Sagasta, en Gamazo y 'l marqués de la Vega de Armijo l' hi han ficat las riallas dintre del cos.

Y alguna vegada l' han deixat convertit en una estatua.

Una estatua de sal, com la dona de Loth.

D. Anton vá visitar la provincia de Murcia. Y pochos dias després tots los rius de aquella comarca ván sortir de mare inundant tot lo país.

¡Fatalitat!

Aixis com l' iman crida al ferro, 'l Mónstruo crida la desgracia.

Paraulas de 'n Cánovas:

«No tenim nosaltres cap reparo en exposar las nostras personas á la venjansa dels criminals que ab més valor que per blandir lo punyal, esgrimeixen la ploma.»

Gracias per la part que 'm toca.

Deed' are ploma de cer.

Per dir lo qu' es menester no serveix la ploma d' oca.

Lo corresponsal del Brusi está content que no hi vén de cap ull, perque la condesa de Paris, esposa del pretendent á la corona de Fransa «se halla en cinta.»

Pél cas, tant es qu' estig en cinta, com en cordó. Perque á Fransa la causa monárquica está en dogal.

Lo discurs de la corona parla de Alemania, Inglaterra, Italia, Russia, Portugal, Paissos Baixos, Turquia, Estats Units, Dinamarca, Chile, Ecuador, Marruecos, Méjich, Colombia, Japon, Venezuela y altres paissos.

En cambi de Fransa, ni una paraula: com si Fransa no existis.

¿Volen jugar que 'l Mónstruo 'l dia menos pensat será capás de declarar ilegal á la república francesa?

Paraulas de 'n Romero Robledo:
«En las últimas elecciones jo he protegí l' elecció de molts diputats, sacrificant a molts dels meus amichs.»

A Espanya som aixís.

No 's pot jugar, pero 'l govern fá una rifa cada déu dias... y 'ls tribunals no persegueixen al govern que juga.

No 's poden fer coaccions electorals, pero 'l ministre s' alaba de haver regalat las actas a qui l' hi ha donat la real gana... y 'ls tribunals no s' hi fican.

Delicias conservadoras:

La senmana passada, al mitj del dia, un robo escandalós al carrer de Sant Ramon, ab assassinat de una pobra senyora vella, que morí asfixiada. Los lladres no fueron habidos.

Al mateix dia, assassinat de un guarda de consums. Los assassins no fueron habidos.

Dilluns a la nit conato de robo al carrer de Sant Pau. Los malfactors no fueron habidos.

Y dissapte de la senmana passada, mentres un vehi de Sans se dirigia a casa seva, en lo moment en que alguns representants de l' autoritat practicavan peaquissas en busca de dos presos profugos, al acostarse a la porta qu' estava oberta, van dispararli un tiro del qual morí a l' endemá. Aquest pobre infelís si que va ser habido.

Avuy no son habidos sino 'ls ignocents.... y 'ls periodistas.

Per aixó, sens dupte, van treure a n' en Gil Maestre, del govern de la provincia de Barcelona.

Llegeixo:

«L' ex-diputat possibilista Sr. Colubi ha publicat un folleto aconsellant als republicans que 's deixin de puerils susceptibilitats y que s' afilhin al partit de l' esquerra, agrupantse alrededor del trono.»

¿De debó...?

Vaja, Sr. Colubi, estigui bonet y engreixis forsa, que per Nadal los gall d' indis grassos se pagan bé.

Sintesis de la discussió de las actas:

Los constitucionals: «May s' havian comés tantas ilegalitats com are. Ajuntaments destituhits, multas a granell, coaccions, escándols, falsedats y vituperis».

En Romero Robledo (molt fresch): «Jo estich disposat a probarvos ab los datos als dits que vosaltres varen destituhir més ajuntaments que nosaltres, varen cometre més ilegalitats, varen posar més multas y varen exercir més escándols, més coaccions, més falsedats y més vituperis».

Lo pais s' ha de convence de que tots dos tenen rahó.

Es la qüestió de la paella y de la marmita: si m' embrutas t' enmascaro.

Pero ¿quina culpa tenim nosaltres si tant negra y tant bruta es l' una com l' altra?

CARTAS DE FORA.—L' ajuntament de Blanes que va ser destituhit avants de las últimas elecciones, a pesar de ser un modelo de bona administració, passat lo terme legal, sense haverse pronunciat la seva destitució definitiva, va dirigir-se a la casa de la vila per requerir al ajuntament ilegítim trobant las portas tancadas. L' ajuntament ilegítim de Blanes fá com los que quiebran: tancan la botiga.

Lo rector de Granollers va negarse a assistir a un enterro per amor de Déu, exigint lo pago de nou pessetas per drets de creu com ell diu. A la qüenta Jesucrist va deixarse crucificar de franch: pero 'ls rectors com los de Granollers explotan lo sacrifici del Redemptor. Y a l' hora del enterro va moure un gran escándol porque 'l dol havia fet una mica tart.—En la mateixa vila va celebrarse l' enterro d' un home que havia mort de desgracia; assistinhi alguns vehins de Mollet ab pendó y música, ab permis del arcalde. Es d' advertir—y aixó passa de taca de oli—que 'l mateix arcalde al tractarse de l' enterro de algún llure pensador no permet pendons, ni músicas, ni atxas. L' arcalde de Granollers tracta als seus administrats com oli: 'ls mesura la lley ab un embut.

A Castellolí un frare predicador va tractar de mundanas a las noyas que van al ball. Lo més estrany es que 'l dia del sermó 'l rector del poble anava pels torrents y altres sitis frescos y umbrosos en companyia de una xicota coneguda per la *Baxinera*. ¡Magnífich tema per un sermó del frare!

Lo rector de Sant Andréu del Fart, havent de fer obras a l' iglesia demaná als seus feligresos que per mor' de Déu anessin a arrencar pedra 'ls dias de festa.—Lo dia 22 del actual va morí un pobre y 'l rector que per mor' de Déu fá treballar de franch, va negarse a rebre 'l cadáver de un pobre. ¡Digne rector de Sant Andréu del Fart!

RIMAS... ROMAS.

I

Quan de nit sigui clar lo nostre Ensanche,
quan no hi haji truanes que vuydin pisos,
quan en Rius y Tauler perdi la panxa,
quan als cafés no donguin ralets llisos,
quan la célebre Borghi fassi fástich,

quan don... dallóns no sigui tan cap vert,
lo gran partit democrata-dinástich
pujará al poder.

II

Creix lo blat de mica en mica,
creix la magnolia nevada,
creix la rosa perfumada,
creix la violeta bonica,
creix lo cep ple de serments,
creix tot, tot lo que hi ha al mon:
lo monument de Colon
es l' únich que no creix gens.

III

¿De qué t queixas? ¿perqué 'l mónstruo,
trayentnos d' entre 'ls legals,
s' ha dignat calificarnos
de ciudatans ilegals?
No veig que aixó 'ns perjudiqui:
¿qué 'ns ha pres ell, fins aquí?
Al contrari; en lloch de pèndrens,
encara 'ns dona una i.

IV

Lo govern canovista, ab má piadosa,
al pujar, va arrencarnos la sisanya
que en Sagasta y sa trepa tumultuosa
havian escampat per tot Espanya.
Desseguit va sembrá una carretada
de llevors bonas, sanas y escullidas,
y tant punt va estar llesta la sembrada,
varen neixe... una pila de partidas.

V

Si t trobas malament,
y 'l metje, al véuret, diu
que irremisiblement
deus pendre un vomitu,
pels teus passos contats,
tè 'n vas sens dilació
a veure una sessió
dels nostres diputats.

VI

Cada nit, quan la dida de 'n Cánovas
posa 'l nen malaguanyo al bressol,
lo baylet plora y xiscla de un modo
que se 'l sent de tres horas al vol.
Ni que cantí cansons, ni que 'l bressi,
lo rebéch no fa més que cridar:
pero al dirhi:—¡Ay que ve en Rufz Zorrilla!—
¡quina pó! Ni se 'l sent respirar.

VII

Dret en una cantonada,
parlant tot sol y plorant,
hi trobat un vell mirant
una brújula trencada.
Volguent consolá al fulano,
he adoptat un ayre trist,
y acostantmhi un poch, hi vist
qu' era 'l general Serrano.

VIII

Los més hábils *quita-manchas*
han decidit coronar
al que renti certa pèssa,
que cap d' ells sab netejar.
No 's tracta de jechs, ni hermillas,
ni pantalons ni gabans:
res d' aixó; no es més que l' acta
d' un diputat esquerrá.

IX

Allá, al mitj d' una gran quadra,
hi ha cinch ó sis homenots
que arreglan a tota pressa
uns timbals guarnits ab flochs.
¡Ah! Ja ho entench! son las trampas.
¡Las trampas! ¿qué será aixó?
¿Es que ja s' acostá Còrpus,
ó es que s' han de fé elecciones?

X

¿Vols pujá hasta la lluna? Pots pujarhi.
¿Vols tocá ab la má 'l cel? Pues pots tocarlo.
¿Vols baixá al fons del mar? Pots ben baixarhi.
¿Vols lográ un nom brillant? Pues pots lograrlo.
Si desitjas ser rich pots ferte ab quartos,
si vols la vida eterna la tindrás;
pero... ¿saber qué pensa 'l senyor Martos?
No cal que batallis,
no cal que treballis,
per més que t desentranys, no ho sabrás.

C. GUMÁ.

N Martínez Campos se 'n va anar de Madrid sense despedirse de 'n Cánovas.
En Martínez Campos va arribar al Nort, va ferse cárrech del exércit y va pronunciar un discurs dihent qu' ell servia al rey y no al govern y que considerava a n' aquest com a conculcador de tots los drets y llibertats públicas.

Y diuhen que ab motiu d' aixó
lo Mónstruo no las tè totas
y es lleig que ningú ho diria...
¡Pobre Mónstruo! Passa 'l dia
fent ganyotas.

Lo *petit* Tort es a Madrid a veure si pot esgarrapar l' acta de 'n Ferratjes.

Y en Romero Robledo qu' está enamorat del *petit* Tort, perque voldria ferne un trompet d' húsars; pero que no pot consentir que s' enduga un' acta que ja té amo, sembla que l' hi ha fet una promesa.

L' hi ha promés, segons diuhen, ferlo sortir per un districte de Puerto Rico.

Y are 'l *petit* Tort diuhen que canta:
«Yo me voy a Puerto Rico
en un cascarón de nuez.»

Lo gobernador de Almeria, quan las elecciones de senadors, va preguntar al govern:

—¿A qui tenim de votar?

Y 'l govern va respondre per telégrafo:

—Votéu a tal y a tal y al conde de Torre-Nueva.

Dit y fet; unánimement va sortir elegit lo conde de Torre-Nueva, y fins deyan los almerienses qu' es tant bona persona y que coneix las verdaderas necessitats de la provincia.

Y vels'hi aquí que després resulta que 'l tal conde de Torre-Nueva, elegit pels compromissaris de Almeria, ni existeix, ni ha existit may.

Pero 'l govern no s' apura per tant poca cosa: confessa que al trasmetre 'l telégrama va equivocar-se, y que al dir conde de Torre-Nueva volia dir *marqués de Torre-Nueva*.

Y 'l *marqués* recull l' acta destinada al conde.

Aixó ja no es elegir cueros.

Aixó es un cambi de criaturas.

Los diputats neos que segueixen a n' en Pidal han pres asiento dessota del rellotje.

Es lo puesto dels qu' esperan l' hora.

L' hora de la resurrecció de la carn... rostida.

En cambi 'ls esquerrans van apoderarse dels banchs que corresponian als fusionistas.

Y aquests estaban molt cremats.

¡Mal fet!

L' home dret, quan s' ha de tirar al carrer, surt més depressa que 'l qu' está assentat.

En lo discurs dirigit als diputats, deya 'l Mónstruo.
«Nosaltres hem reconstituhit la monarquia: hem dat la pau a la nació, a qual sombra 's desrollan tots los interessos, hem rescatat l' isla de Cuba, hem aixecat l' hisenda, hem restaurat lo crédito, y per últim hem deixat l' ordre públich assentat sobre sólidas bases».

Vaja, are ja no dirán «alábat ruch»; sino «alábat Cánovas».

En Martos ocupa en lo Congrés lo mateix siti que tenia durant la legislatura passada, quan se deya republicá.

Aixís també, las banderetas de campanar están fixas en lo mateix lloch; pero giran a tots los vents.

En l' elecció de un secretari del Senat, lo duch de la Torre y en Posada Herrera repartian candidaturas en amigable companyia de dos ministres conservadors. No se 'n estranyin. Las relaciones de l' esquerra y 'l govern son relaciones de mamella. Lo govern té abundancia de llet y 'n dona algun glop a l' esquerra. Ademés ja fá molt temps que a l' esquerra, 'l país l' ha enviada a dida.

A Fransa hi havia encare dos Napoleons, més ó menos falsos.

Eran dos, pare y fill, y are resulta que han renyit. Lo fill se 'n ha anat de la casa paterna y ha posat pis, dihent que 'l seu pare es un cap vert sense religió y sense conciencia.

En cambi 'l fill es un modelo de religiositat; sab de memoria 'ls manaments de la lley de Déu, sobre tot lo quart.

Lo quart: Fugir de casa dels pares.

Diumenje va guanyar la primera carrera un caball anomenat Britomartis de Ruiz de Alcalá.

Y la banda de Artilleria va tocar la marcha real, com si hagués guanyat en Cánovas.

—Perqué tocan la marcha-real? preguntava un *sportman*.

—Perque 'l caball que ha guanyat déu ser del rey.

—No es possible: si 'l programa diu qu' es de Ruiz de Alcalá...

—Are hi caych. Tocarán la marcha real porque

drets y llibertats públicas.

aquest moment entra la Borghi, que no pot negarse qu' es una real mossa.

Lo rey de Abissinia contestant á una pregunta de Inglaterra ha respost que está decidit á no firmar cap conveni ab ella sense la intervenció de Fransa.
 «No véu D. Anton?
 Las repúblicas son tant dolentas, que 'ls pagarés diplomátichs de una nació tant poderosa com Inglaterra, ni á l' Africa tenen circulació, si no van avalats per la firma de la República francesa.

Inglaterra tracta de socorre al general Gordon, que com sap tothom está gravissimament compromés, sitiát dintre de Kartúm.
 Pero Inglaterra es calculista. Véu que l' istiu se 'ns ne vé á sobre y exclama:
 «Jo vull socorre al general Gordon; pero que s' esperi que passi la calor; are es impossible.

Som al pich del hivern: un home cau al aygua, y un que ho véu exclama:
 «Cuytéu, que s' ofega... ¿No hi ha ningú que sapiga de nadar?
 Un mariner respon:
 «Jo nedo com un peix; pero l' aygua es molt freda y podria agafar un dolor reumátich.
 «Pero ¿qué no veyeu que s' está ofegant?
 «¡Ah! amigo, que s' aguanti.... D' aquí tres ó quatre mesos, quan fassa més bon temps prometo salvarlo. Aquí tenen una pintura exacta de Inglaterra.

Estadística:
 Un diputat de oposició, 'l Sr. Allende Salazar, assegura que entre 'ls quatre cents diputats del actual Congrés s' hi contan 237 cuneros, y que tots son húsars.
 Error: los 237 cuneros no son húsars, son expòsits. Y 'l Congrés, no es Congrés: es una *inclusa*.

Un matrimoni fullejava un número de la *Ilustració espanyola y americana*, parantse á coatemplar un grabat de la Verge que dú 'l següent titol:
 «Madona por Miguel Angel.»
 La senyora, tota estranyada, pregunta:
 «Ay, ay, no ho sabia. És á dir que 'ls moros també adoran á la Mare de Déu?
 «Per qué ho dius? pregunta 'l marit.
 «Perque la *Ma-dona* déu ser segurament la esposa de *Ma-homa*.

Una frase de 'n Cánovas als senadors:
 «Es preferible á la propaganda revolucionaria pacífica la revolució armada en los camps y en las barricadas».
 Lo mónstruo no t'è rahò.
 Totas dugas cosas son bonas quan surten bé.
 O sinó que ho preguntin al autor del manifest del Manzanares y al recolector de las garrofas de Sagunto Tots dos l' hi donaran informes.

Deya un gurmant:
 «Sempre me 'n recordaré: 'l dia que se 'm vá morir la sogra vaig ferme un gran tip de filet ab trufas.
 «¿Tot justament aquell dia? Y per qué?
 «Jo 't diré: com que las trufas son negres, lo filet ab trufas resulta un plat de dol.

Un advocat al entrar en lo seu despaig, sorpren á un desconegut que forcejava 'l calaix dels quartos.
 «¡Alt! crida l' advocat.
 «Home, no cridi, respon lo lladre... Ja me 'n aniré...
 «¿Cóm s' entén!
 «Miri que si m' agafan y 'm duhen á la presó, 'l nombraré á vosté perque 'm defensi.

Un amo t'è un dependent molt aficionat al mam, per altra part, bon xicot, y guiat pèi mateix interés que l' hi inspira l' hi fá un sermò.
 «Sí, es veritat, respon lo dependent: regonech que 'l vi m' agrada, tal vegada un xiquet massa; pero á mi 'l vi may m' ha fet mal.
 «No hi fá res, no hi ha que refiarse'n: lo que no succeheix en un any succeheix en un dia. Recorda aquell ditxo: «Tant y tant vá 'l cantí á la font....»
 Lo dependent ab vivesa:
 «¿A la font...? Ay no senyor: jo no vaig may á la font, vaig á la taberna.

En un cotxe del tranvia.

«Jove, diu un senyor: ¿vol ferme 'l favor d' estar quiet ab los peus? M' está molestant.
 Lo jove tornantse roig:
 «Ay, dispensi: 'm pensava qu' eran los de la seva senyora.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ta-pa-do-ra.*
2. MUDANSA.—*Pal-Mal-Sal-Ral-Val.*
3. ROMBO.—
 D
 C O R
 C A R A M
 D O R O T E A
 R A T A S
 M E S
 A
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Bebé ó el chiquitin de la casa.*
5. GEROGLIFICH.—*Per tatarxas las mitjas solas.*

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Crospis, J. Prats y N., Cau y Recau, Remonet Jaume Sans, Pam y Pipa, Esperit de 'n Pecatorum y Pau Nongraba y C., n' han endavinadas 4 Noy del quart pis, Un Barceloneti, Martí Roca y R., Alt y prim, Crospis, Un pronunciat, P. Troli y Patona y Poll Ros; 3 Llorens Solá y Dos Liberals; 2 Polvos de S. Majo y 1 no més Jaume Sans.

XARADAS.

I.

L' egoista quan vol comprar tot *hu-tres* ho sol trobar.
 Bona *hu-dos* ha de tení qui vol fer molt de camí.
 Xicota *dos-hu* y bufona pots trobar á Barcelona.
 Y *prima-segona-tres* en tots los barcos hi es.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ANAGRAMA.

Un pastor fill de la *Tot* que mena un *tot*, molt formal vá *tot*, *total* de un garrot, á un bé que á un veler del Clot vá enredarli la *total*.

DEUET DE REUS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.
- 3 2 5 4 7 8.—Fruyta ácida.
- 8 5 8 3 2 8.—Nom de dona.
- 3 3 2 5 8.—Utensili de manya.
- 7 2 7 8.—Joguina de noya.
- 1 2 3.—Las botifarras ne tenen.
- 4 2.—Nota musical.
- 7.—Consonant.

NOY DEL QUART PIS.

TRENCA-CLOSCAS.

D. RAMON A FÉ LO NET 'S CASA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una vila catalana.
 J. P. DE VIDRERAS.

GEROGLIFICH.

× :
 TIDI
 aaa
 LIII
 TITIT

J. DE DONNA JUANITA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endayinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Paapich, Nas de punta inglesa, Cau y Recau y Sastre de Palafrugell.
 Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans P. de S. Majo y C., Un pronunciat, Un Barceloneti, Sir Byron, Llorens Solá, J. Prats y N., Pit de Sereno, Un pollastre, Un Manresa, Ex-dos carlífigos, Un del Clot, Ull de Capritxo, Sarahista dei Carme, Antidinacosmopoliterapich y J. Galés.
 Ciutadà Nas de punta inglesa: Insertarém un geroglifich y una mudansa.—Masialet de Sadurni: Id. logogrifo y dos trenca-closcas.—P. Troli: Id. geroglifich.—Crospis: Id. Rombo y Logogrifo.—Pau Nongraba: Id. ters de silabas.—Pam y Pipa: Id. Rombo y Ter.—Alt y Prim: La poesia es molt treballosa: hi ha poca naturalitat.—Jaume Sans: Publicarém mudansa, dos rombos y un logogrifo.—A. Preta:

Id. lo que 'ns remet.—S. Spa-Bis: Id. dos íntimas.—Emilio de E. y H. de Reus: Id. tres rombos y dos tersos.—Barratè Tarragoni: idem mudansa.—Dos Liberals: Id. casi tot lo que 'ns envia.—Maria Bocanegra: La poesia té trossos bonichs; pero es desigual, haventhi alguna quintilla molt estirada pels cabells.—Lluisel de Reus: Publicarém un geroglifich.—J. Baucells: Los epigramas que 'ns envia son molt ayualits.—Gallissá de Reus: Hi anirà casi tot lo que 'ns remet.—Martí Roca y R.: Publicarém conversa, rombo y logogrifo.—Un Valencí: Id. lo que 'ns envia.—Roseta Farrera de Reus: Idem id.—A. Rosell: No podém aprofitar més que l' últim qüento.—Liberal de Reus: Id. trenca-closcas.—Un Bismarck: Id. quint numerich.—Arrenca naps: Id. ters de silabas.—Ordep Ognimod: Id. combinacions numéricas.—Noy del quart pis: Id. lo que 'ns remet.—Petitet: Id. dos rombos.—Ricardo Salvadó: Id. un quadrat y un geroglifich.—Isaach de Ruschetul: Hi ha preguntas que no 's poden fer porque tancan una injuria. Nosaltres sols acullim fets precisos y dels quals hi haja qui 's comprometi a respondre'n. De las insercions no 'n fem pagar res; pero 'ns reservem retaxsar las que segons lo nostre criteri no convenen, per no tenir prou importancia general ó per altres causas.—A. Buscarruis: Publicarém lo rombo.—Maria Bocablanca: Id. nivell.—J. V. Cervelló: Necesitém qui respongui de las notícias que se 'ns donan y segons veyém a vosté no l' hi conve treure la cara.—Un suscriptor Granoller: Ho deixarem per la senmana entrant.—J. S. Vilanova: Hem llegit lo paper que 'ns acompanya y no n' hem pogut treure l' aigua clara.—J. M. (Mataró): Lo fet es misteriós; pero es tant fosc que no tenint cap presunció, no sabem que dirne.—P. M. (Torms): Ja 'n varem parlar un' altra vegada y preferim deixar-lo per ximple.—E. P. S. Cabrera y A. G. y F. (Sabadell): Veurem si podrém parlarne la senmana entrant.—P. E. y M. (Sant Sadurni): Espliquis més clar, que no ho enteném.—Péu Pulido: Deixil dir.—J. P. (El Fart), V. J. (Castelloi), S. F. (Granollers) y A. S. (Blanes): Quedan servits.

HOME Ó DONA,
 CAPRITXO
 CÒMICH-EXTRAVAGANT
 EN VERS
 PER
C. GUMÀ.
 SEGONA EDICIÓ
 Preu 2 rals.

FRUYTA DEL TEMPS

PER
C. GUMÀ
 Primera serie

Segona edició.—Preu 2 rals.

BARCELONA.—Llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals llibrerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

FRUYTA AMARGA

Vaja, ¿no se'n dona vergonya de insultar de aquesta manera á una senyora que no s' hi pot tornar?